

TEMESI FERENC:

in memoriam

Sohasem tarisznyázott neki senki hamubasült pogácsát. Rettegésbe öszült szüleitől csak karnyuajtásnyira volt már a halál. Legkisebb fiuként neki jutott a halálos dicsőség: megvini a sárkánnyal. Feltette magában, egy élete a halála, de legyőzi. Kardot sehogysem sikerült szereznie. A falubéli kovács egyre csak ekevasakat kongatott, mint a harangozó a deleket. Azért csak elindult, vállára vette a sorsát.

Éjjel ment, nappal ment, folyvást csak az orra után. Ha éhe támadt, napfényt kent a levegőre, azt ette, s nagyokat ivott rá. Eső mosdatta, szél szárította, nap mosolyogta, hold vigyázta. Utján folyók, fák, mezők, és madárlátta szerelmek kísérték.

Egyszer aztán egy órmótilan vaskapu állta utáját, illendően köszöntötte: belerugott kettőt-hármat. De bizony nem nyílt az meg. Hát most mitévő legyen? Törte a fejét, de egy árva varázsige sem jutott az eszébe, mindig csak a sárkányt látta maga előtt.

Leült hát a földre, erősen gondolkozott, Egyszer csak honnan, honnan nem, benépesült a váralja - mert bizony vár volt az - csupa-csupa legkisebb fiuval. Kardjaik büszkén feleltek a napfényvel.

Megkérdezte tőlük: Hová, hová, atyámfiak?

Egy emberként felelték rá: - Mi bizony ide a városba, sárkánylőbe!

- Nem olyan egyszerű az, - válaszolta - zárva van a kapu, Hanem ha mindnyájan nekimenünk, betörhetünk.

Egyikük se méltatta válaszra. Letelepédtek, falatoztak - jó távol tőle. Telt-múlt az idő, egyszer aztán megnyílt a kapu, de csak résnyire. Nagy gomolyag legkisebb fiu dulakodott máris előtte, De a mi legkisebb fiunk is odajutott egyszer. Egy páncélos vitéz állította meg:

- Ki vagy?

- Én a legkisebb fiu vagyok, beszédem van a sárkánnyal!

- Na, na! Hátrább az agyarakkal! Előbb lássuk az írást!

- Milyen írást?

- Hát azt, ami igazolja, hogy valóban te vagy a legkisebb fiu. Anélkül be nem eresztelek!

- Írás... az az egy nincs - szeppent meg a legkisebb fiu, pedig kardja se volt, mintha ágyut sütöttek volna el válaszul, úgy csapódott be előtte a vesajtó. Csak állt, nem értette az egészet.

Ahogy körülnézett, úgy tűnt neki mintha a nagykapu kiskapukat kölykezett volna.

Sok legkisebb fiu surrent be ott a szeme láttára. "Miért ne próbálhatnám mag én is?" villant az agyába. Hét lányi természetvel azonban nem fért be egyetlen se, földön csuszni meg nem szeretett. Kivül is maradt. Mit tehetett: ő volt a legnagyobb legkisebb fiu.

Elszonytyolódva üldögélt a fal tövében. Ekkor merész ötlete támadt: alagutat fog fúrni a fal alatt. Mégiscsak megmérkőzik a sárkánnyal! Boldogan nekilátott az ásnak, mind a tíz körmével. Napról napra kevesebbet jutott előre. Hamar belefáradt a kilátástalan küzdelembe. Ledobta válláról a sorsát, túl nehéznek találta. Belezakodt a maga vájta gödörbe, hogy pihenjen egy kicsit. Nem is kelt fel onnan soha többé. Eddig volt, igaz volt. Sárkányölőknek szólt.

